

Szám.

...
!

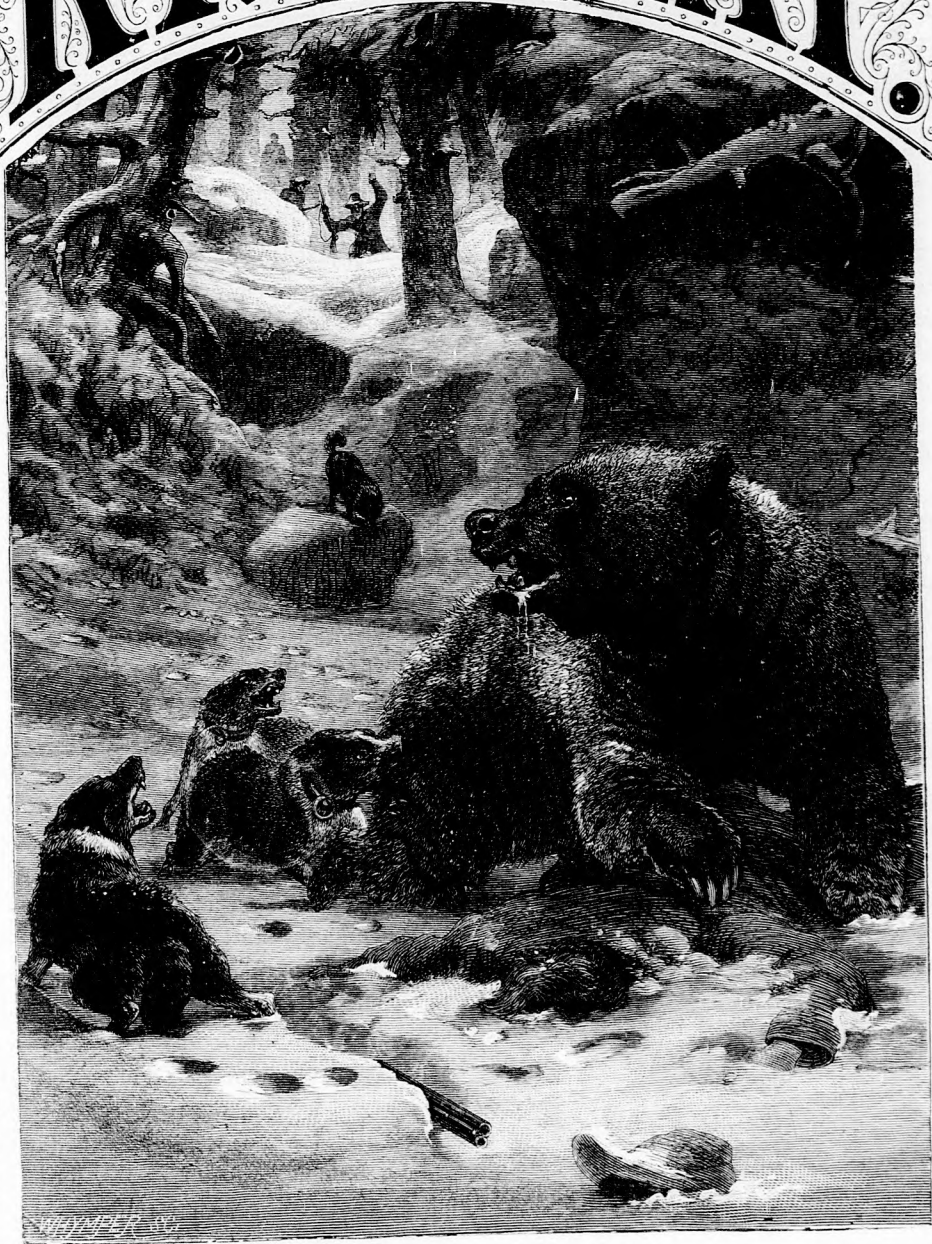
avára

dor 50
ujza 1
Ida és
Deutsch
ott 768
19 kr.

es kis
csi.

a-épület.
lat.

KIS LAP

... A KUTYÁK RÁTÁMADTAK. (Lásd a 375. lapon.)

XXIII. kötet. 24. szám. Ára negyedévre 1 frt 40 kr. 1882. december 10-én
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

GÁBOR KALANDJA.

— Elbeszélés. —

(Vége.)

öt Gábor nemcsak beletörődött, hanem vacsora után, mikor szobáinkba vonultunk s ő végre levethette rongyait, már visszanyerte régi dicsekvő kedvét is.

— Tegnap bizony sokkal különb vacsoránk volt, mondá fontoskodva. Képzeljétek, fiuk, gyönyörű erdő közepében magános csárdához értünk s ott egy nagy fa alatt lakomáztunk. Az volt aztán a vacsora!

— És ugyan mit ettetek? kérdé egyik pajtásunk.

— Hogy mit ettünk? Hát . . . hát egy akkora bogrács gulyáshus került az asztalra, mint ez a fél kályha. És milyen pompás volt! Bezzeg nem szabta ki senki a porciót, vehettünk, a menyit tetszett. Ugy-e Pali?

Pali helybenhagyólag intett a fejé fel. De úgy látszott, hogy ő mégsem lelkesedett annyira e lakoma emlékének.

— Hát azután még miből állt a lakoma? kérdék többen.

— Azután? Hát . . . hát azután egyéb nem volt. Talán bizony azt hiszitek, hogy ott az erdő közepén valami királyi konyhát tartanak. Hja, az utas ember nem olyan válogatós.

— Persze, persze, mondám én. De hát mondd csak, hogy kerültetek oda aba a csárdába?

— Ó, annak érdekes története van. Gyönyörű kalandunk volt, és még szebb lett volna, ha az a haszontalan csendbiz-

tos utunkba nem akad. Bizony kár, hogy nem voltál velünk. Ugy-e Pali?

Pali csak vonogatta a vállát, amiből nem érthettem egészen világosan, valjon egyet gondol-e Gáborral. De titokban mégis kezdtem sajnálni, hogy nem voltam velök. Gábor pedig így szólt tovább:

— Tudod, már rég ígértem valami meglepetést. Nos, ez a meglepetés az lett volna, hogy te is velünk jössz. Sajnálom, hogy az igazgató éppen azt a büntetést találta ki, hogy nem eresztett sétára. No de már ezen túl vagyunk. Hát elég, az hozzá, mi Palival már rég elhatároztuk, hogy a legelső alkalommal, mikor kísértálunk, félre lopózunk a többiektől és nagy kirándulást teszünk az erdőbe, a melynek mindig csak a szélein sétálgatunk. Az volt a tervünk, hogy estére hazatérünk; így nem is tudták volna meg a dolgot, mert azt mondhattuk volna, hogy ismerősöknél voltunk látogatóban és kissé megkéstünk.

Tervünk eleinte nagyon jól sikerült. A mint a többiekkel kiértünk az erdőszélére és a tanár kedvünkre sétálni engedett, én és Pali észrevétlenül elosontunk, aztán neki indultunk egyenesen az erdőnek. Jó nygyedőráig szaporán gyalogoltunk, hogy nyomunkba ne érhesse nek, de Pali végre elfáradt és pihenni akart. No, az igazat megvallva, nem is vinném többé magammal Palit efféle kirándulásra. Olyan félénk, kényes, mint valami finyas kis leány. Még alig voltunk jóformán bent az erdőben, már azt mondogatta:

— Már talán elég messzire mentünk . . . nem érdemes tovább menni, forduljunk vissza . . . úgy sem látunk semmit.

Pe
épen a
mert m
is hát j
kocsiut
zetett.

—
ozsona
beimet.
jobbra
eljutun

Al
hoz, lé
tunk: c
kerekes
hogy n
köszönt
kat ját
zeneszó

A
a kinto
lapját.
egy ez
mégse
neki. C
igen ba

—
ilyen d
zenét?

—
Nem ig
csárda,
játson
Meglás

T
már es
Elkiser

Persze, megmagyaráztam neki, hogy épen azért kell még tovább mennünk, mert még nem láttunk semmit. Mentünk is hát jó ideig, míg végre kijutottunk egy kocsiútra, mely az erdőn keresztül vezetett.

— No, itt most megpihenünk és ozsonnálunk, mert tele raktam ám a zsebémet. Azután majd tovább sétálunk jobbra vagy balra. Valahová majd csak eljutunk.

Alighogy hozzáfogtunk a falatozás-hoz, lépteket és keréknyikorgást hallottunk: egy izmos természetű férfi közeledett, kerek kintornát tolva maga előtt. Alighogy minket megpillantott, alázatosan köszönt, megállt és szebbnél szebb nótákat játszott a verkljén. Igazi uri módon, zeneszó mellett lakomáztunk.

A pogácsa és alma elfogyott s ekkor a kintornás alázatosan felénk nyújtá kalapját. Apró pénz nem volt nálam, csak egy ezüst forintos, ezt pedig már csak mégsem adhattam oda. Meg is mondtam neki. Csöppet sem haragudott meg, sőt igen barátságosan így szólt:

— Oh, se baj, szívesen muzsikálok ilyen derék ifuraknak. Ugy-e, szeretik a zenét?

— Szeretjük bizony!

— No akkor hát jöjjenek velem. Nem igen messzire innen van egy pompás csárda, ott fogok megpihenni, aztán majd játszom még szebb nótákat, mint eddig. Meglássák, milyen jól fognak mulatni.

Természetesen kaptunk rajta; ez már csakugyan kedvünkre való kis kaland. Elkisértük új ismerősünket, a ki nagyon

derék ember. Roppant mulatságos történeteket mesélt, mert sokfelé bejárta ám az országot és sokfélét látott, tapasztalt; alig győztük hallgatni. Épen e napon nagyon messziről jött és igen elfáradt; mi persze szívesen segítettünk rajta és toltuk a kintornát. No, ez kissé nehéz volt, az igaz. Csak úgy csurgott rólunk az izzadság, kivált mikor hegynek föl kellett tolni. Pali boszankodott és mormogott is, hanem én természetesen megmagyaráztam neki, hogy az ember szívesen fárad egy kissé jó barátaiért. A derék verklis pedig igazi jó barátunk lett. Persze mi is elmondtuk neki, hogy kerültünk oda s nagyot nevetünk mindnyájan.

Végre aztán megérkeztünk a csárdához. Bizony akkorra már jóformán esteledni kezdett s örültünk, hogy megérkeztünk. Derék barátunk vacsorát rendelt s míg ez elkészült, az udvaron javában játszott a kintornán, sőt azt is megengedte, hogy mi forgassuk. Azután megvacsoráltunk pompásan; mivel pedig már besötétedett, barátunk azt tanácsolta, hogy legokosabb lesz, ha lefekszünk és jól alszunk. Ő úgy is korán hajnalban indul tovább, jól ismeri az utat és hazavezet minket olyan korán reggel, hogy itthon még mindenki aludni fog, nem tudják meg, hogy oda voltunk.

Ez csakugyan a legokosabb tanács volt és mi követtük is. Levetkőztünk és lefeküdtünk, a jó séta után pedig ugyan csak jól aludtunk. A gazda a saját ágját engedte át nekünk s ezt is csak derék barátunknak köszönhattuk; jól láttuk, mikor félrehívta a korcsmárost és ránk mutatva beszélt vele; a korcsmáros aztán

mindjárt hozzánk jött és megkinált a jó ágygyal.

Eddig mindennel nagyon meg voltunk elégedve. Hanem másnap aztán utolért a veszedelem.

Még javában aludtunk, mikor korán hajnalban kintornás barátunk fölrázott és így szólt:

— Keljenek föl, hamar, meneküljenek!

— No, mi a baj? kérdém félálmosan.

— Nagy a baj! Otthon észrevették az ifiurak eltűnését és mindenfelé kerestetik mint szökevényeket. Egy csendbiztos szerencsétlenségre éppen ide vetődött. Ha itt találja az ufjurakat, szégyenszemre megkötözve fogja bekísérni a városba.

De már erre kissé megijedtünk s kiugrottunk az ágyból.

— Most már mit tegyünk? kérdém zavartan.

— Ha tanácsomat követik, nem lesz semmi baj, felelé a derék ember.

Természetesen készek voltunk tanácsát követni s ő aztán így szólt:

— A hátsó ajtón kimenekülhetnek az erdőbe, addig a korcsmáros az udvaron majd csak visszatartja a csendbiztost. Hanem a saját ruháikat most nem volna tanácsos felölteni, mert akkor a csendbiztos rögtön tudná, kikkel van dolga, ha véletlenül mégis találkoznának. En már gondoltam erre is. A korcsmáros fiának vannak holmi ócska ruhái, ezeket öltsek fel; mindenki azt fogja hinni, hogy valami szegény munkás gyermekek, csak az arczukat kellene kissé elváltoztatni, mert nagyon meglátszik, hogy finom urfiak. Egy kis korommal, földdel bemázoljuk.

Én majd elvezetem az erdőbe és ha a csendbiztos eltávozott s nem kell semmitől tartani többé, akkor majd előhivom.

Derék barátunknak ez a tanácsa nagyon helyes volt. Ruhánkat eldugtuk egy sarokba s én a zsebben hagytam ezüst forintosomat is; azután felöltöttünk azokba a rongyos ruhákba. No, az igaz, hogy ez nem volt éppen valami kellemes dolog, de hát azt hittük, hogy csak rövid időre való. Én jót nevettem magamon, de Pali szörnyen keserves arczot vágott. Ő is belátta azonban, hogy eza legokosabb s belenyugodott.

A kintornás egy hátsó ajtón kivezetett a szabadba s velünk jött jó darabon az erdőbe, mignem egy pompás rejték helyre értünk.

— Maradjanak itt, mig ismét eljövök, mondá.

Ott vártunk aztán jó ideig. Egyik óra mult a másik után, körülbelöl dél lehetett, de barátunk csak nem jött éretünk. Nem is láttuk többé s én azt hiszem, hogy a jó ember bajba keveredett miattunk, talán összekocczant a csendbiztossal, a ki minket keresett. Elég az hozzá, déltájban már nagyon megéhezünk, tovább nem maradhatunk a rejtékben, utnak indultunk vissza a csárda felé. De alig bujtunk elő, ott termett előttünk a csendbiztos, gyanakodva nézett végig rajtunk és kérdé, kik vagyunk, honnan jöttünk, hova megyünk?

Erre kissé nehéz volt felelni. Siralmas, rongyos ruháinkban hiába mondtuk volna, hogy diákok vagyunk, ebből a híres intézetből valók.

N
szökni
nyakon
másik
ezot ve
hoztak
metlen
más m
kik va
tak, ho
a ki r
hazake
volt ug
Szeren
ránk a
mégis c

s én i
ne sajn
ott e m
csak a
idóm s
mert E
mindig
mikor
tréfa v
szólt:

hiábava
hatom,
gom sa
alább
gyönyö
mert é
egy gaz
bennün
zünk b
odább
ostobas

Nem feleltünk hát semmit, hanem szökni akartunk. De a goromba ficzkó nyakon csipett, füttyentett s erre egy másik csendbiztos jött elő, ki övéből lánczot vett elő. Ezt ránk kulcsolták és behoztak a városba. Ez persze kissé kellemetlen volt. Mikor láttam, hogy nincs más mód a menekülésre, megmondtam, kik vagyunk. Nem hitték, de arra ráálltak, hogy vezessenek ide az igazgató elé, a ki ránk fog ismerni. Így hát végre is hazakerültünk. A kalandunk vége nem volt ugyan mulatságos, no de az nem baj. Szerencsére az utcán senki sem ismert ránk abban a maskarában s az egész mégis csak jó tréfa volt, ugy-e Pali?

— Eddig volt Gábor elbeszélése s én ingadozni kezdtem titokban, valjon ne sajnáljam-e mégis, hogy nem voltam ott e mulatságos kirándulásnál, melynek csak a vége volt kissé kellemetlen. De időm sem maradt sokáig gondolkozni, mert Pali, ki Sándor elbeszélése alatt mindig csak a vállát vonogatta, most, mikor Gábor azt mondta, hogy ugy-e jó tréfa volt, végre hevesen kifakadt és így szólt:

— Ugyan hagyd már abba ezt a hiábavaló beszédet! Jó tréfa? No mondhatom, gyönyörű tréfa volt! Örökké fogom sajnálni, hogy veled mentem. És legalább azt a mi derék barátunkat, azt a gyönyörűséges kintornást ne emlegesd, mert én meg vagyok győződve, hogy az egy gaz ámitó, a ki ugyancsak rászedett bennünket, kifosztott a ruhánkból, pénzünkéből s míg az erdőben bujkáltunk, ő odább állt holminkkal és nagyot nevetett ostobaságunkon.

Gábor megvetőleg nézett Palira, mint a ki nem érti a dolgot; védelmezte is kedves barátját a kintornást, de bizony mi Palinak kezdtünk igazat adni s a mint még egyszer végig gondoltuk Gábor elbeszélését, világosan láttuk, hogy Gábor és Pali valami ravasz kópé áldozatai lettek.

Már erre aztán egészen elmúlt a kedvem a kalandtól s Gábor hiába próbálgatta bizonyítani, hogy de csak jó tréfa volt az. Másnap azonban már ő is abbahagyta, mert ekkor még történt valami.

Reggel az igazgató előhivatta Gábort és Palit s egyik tanítóval menniök kellett valahová. Mikor délre hazatértek, megtudtuk, hol jártak és azután még sokat megtudtunk, ami Gábornak és Palinak nem volt kellemes. Tudni illik valóban ugy volt, mint gondolta: az a derék, barátságos kintornás egy régi gonosztevő volt, kit már rég kerestek. A csendbiztosok nem is Gábor és Pali végett jártak ott az erdőben, hanem a verklisnek öltözött tolvajt keresték. Késő este el is fogták, megtalálták nála a Gábor és Pali ruháját s mikor vallatták, a tolvaj elmondta, hogy jutott hozzájuk. Ekkor aztán ki kellett hallgatni Gábort és Palit is, ezért voltak a bíró előtt. Rettentően röstelték a dolgot, de el kellett mondaniok, hogy kerültek be abba a gonosz históriába, hogy engedték magukat rászedni. Nemsokára aztán nyilvánosan ítélték a tolvaj fölött. A terem tele volt hallgatókkal s Gábornak s Palinak megint ott kellett lenni mint tanúknak s mindenki hallatára ismét el kellett mon-

daniok az egész dolgot. Az emberek nevettek s a szerencsétlen két fiu szeretett volna a föld alá bujni szégyenében. Az egész város megtudta, milyen csuful jártak, még a hírlapokba is kiirták, s szegény Gábor és Pali vagy hét hónapig az utczára sem mertek kimenni.

Gábornak végkép elmúlt a kedve minden meggondolatlan csinytől és kalandtól, de elmúlt nekem is. Borzadva gondoltam arra, mennyire fájt volna jó szüleimnek, ha rólam efféle históriát hallanának. Tanultam a Gábor és Pali kárán, jó fiukat választottam pajtásaimul és nem is keveredtem többé semmi bajba, még szoba-áristomba sem.

' Találós rimek.

*Esik . . .
Vágtat . . .
Az ut haván
Siklik
No te kis
Találd ki!
Küldi neked a*

A MEDVÉRŐL.

(Képpel a czimlapon.)

A NAGY, nehézkes, dörmögő medvét soha sem emlegetik oly félelemmel, tisztelettel, mint például az oroszlánt vagy a tigrist. És ámbár a medve a ragadozó, veszedelmes fenevadak egyike, inkább valami kedélyes jámbor állatnak tartjuk s ügyetlen mozgásu, bozontos alakján inkább nevetünk, persze csak akkor, ha nincs nagyon közel, vagy pedig biztos vasrostélyu ketreczbe van zárva.

Hazánkban, mint talán tudjátok, még sokfelé található medvét a magas Kárpátokban és Erdély bércezes tájain. Található Északon a jeges tenger fagyos vidékén és Délen a forró égöv alatt; ott hon van valamennyi világrészben, kivéve Ausztráliát, hol a medvét nem ismerik. Természetesen az északi sarkon élő jeges medve más fajta, mint a mely a mi erdeinkben s valamennyi közt a jeges medve a legnagyobb és legveszedelmesebb. Ez csupán állati zsákmányból él, míg a mi barna medvének, a mig csak szerét teheti, bogyót, vad gyümölcsöt keres és csak akkor bánt más állatot, ha már nagyon éhes és nem talál egyéb enni valót. Mikor már nincs a hegyekben mit emmie, akkor elkalandoz a mezőkre és megtámadja a legelésző juhokat, teheneket is és ezzel bizony maczkó koma néha kárt is okoz; de ez mégis csak ritkán esik meg s a medve rendszeren ott marad magas bércei közt, télire pedig elbukik valami mély barlangba és a hideg zord időt átalussza. Csak nagy ritkán jön elő tavaszig.

Hogy a medve nem vérengző természetű, az rég ismeretes. Még ha a vadonban találkozik is emberekkel, rendszeren odább megy, nem bánt senkit addig, mig őt nem bántják. De ha őt támadják meg, akkor aztán nem érti a tréfát és veszedelmes ellenséggé válik. Ha a vadász mindjárt első lövésre nem találta halálosan, akkor baj van, mert a medve, ha megse-

besült
borzasz
menek
csőtlen
szükség
hanem
vadász
egy m
maczk
des sz
és egy
lőtt, d
nem v
máshn
szalad
tehát
a föld
de elő
sze áll
maczk
ért, ki
temetl
hogy
ban d
czim
előjöt
sel let

szem
békés
szóra
hozza
kedve
budap
él a l
ketrec
mog a
ha ké
mát?
ha a
nyujt
azért
kint
gána

besült bős dühhel ront ellenfelére s borzasztó fogai, karmai közül nehéz a menekülés. Történt is már sok szerencsétlenség ilyen vadászatoknál s nagyon szükséges, hogy a vadász ne csak bátor, hanem hidegvérű is legyen. Egyszer egy vadász téli időben kutatott fel kutyáival egy medvét és kizavarta rejtekéből. A maczkó persze dühös lett, hogy az ő csendes szunyókálását háborgatni merészlik és egyenesen a vadásznak rohant, ki rá lőtt, de nem talált. Ujra tölteni és löni nem volt ideje, futással menekülni, fára mászni, mind hiába; a medve gyorsan tud szaladni és fölmászik a fára is. A vadász tehát nem szaladt el, hanem végig terült a földön, és mélyen beásta magát a hóba, de előbb hangosan kiáltott nem igen messze álló vadásztársának, kutyáit pedig a maczkóra uszítá. A medve, a mint odaért, kissé meghökkenve szaglálta a hóba temetkezett embert, mintha tanakodnék, hogy ez-é az ő ellensége. A kutyák azonban dühösen rátámadtak (Lásd a képet a czim lapon) és míg ezek ellen védekezett, előjött a másik vadász s jól célzott lövéssel leteríté.

A kiskorában elfogott medve egészen megszeliidül s gazdájától vezetve, békésen jár-kél az emberek közt, zenezőre két lábon tánczol s nagyokat dörmög hozzá, bizonyosan mert a táncz nem épen kedves multsága. Állatkertekben, így a budapestiben is, rendszeren jó barátságban él a látogatókkal s ha valaki közeledik a ketreczhez, medve koma mindjárt oda czamog a rostélyhoz és fürkészőleg néz, mintha kérdené: »No's hoztatok-é zsemlét, almát?« Kap is bőven s elégtelen morog, ha a rács közt valaki egy-egy jó falatot nyújt be neki. Meg is hizik a traktálástól, de azért mégis azt hiszem, jobb szeretne odakint lenni szabadon az erdőben, hol magának kellene megkeresnie eledelét.

TÜNDÉRÁLOM.

— Kicsi beszély a kicsinyeknek. —

(Három képpel.)

MICZIKE és Friczike, ámbár bizony volt holmi apró rosz tulajdonságuk, nem voltak irigy gyermekek. Hanem egyszer mégis csak megirigyelték Mariskát, kis rokonukat a szomszéd faluból és nem is csodálom, mert igazán csodadolgokat beszélt el nekik Mariska arról, amit a közeli városkában mamájával látott.

Meleg nyári idő volt, mikor Mariskáék látogatóba jöttek Micziékhez. Tágas volt az udvar, még tágasabb a kert, de Miczike, Friczike és Mariska ezuttal nem szaladgáltak, nem játszottak, hanem a kertben leültek egy árnyékos helyre és beszélgettek.

Tulajdonképen nem is beszélgettek, csak Mariska beszélt. Elmondta, hogy tegnapelőtt mamája bevitte a városba és ott meglátogatták a czirkuszt. Miczike és Friczike ennek még hírét sem hallották, mert még soha sem voltak tul a falu határain s akár azt is elhitték volna, hogy az a czirkusz valami jó enniláló portéka; de Mariska nem afféle kis leány volt, a ki rászedni akarta volna őket. Inkább elmondta hűségesen, mit látott; de Miczike és Friczike akkor bámultak még csak igazán, sőt a kis Mariska maga is még mindig azt hitte, hogy talán csak álmodta azt a sok gyönyörű dolgot, amit látott! Hogy is ne, mikor az mind csoda volt! Tüzes, büszke paripák száguldottak be, olyanok, hogy akár a királynak sincs külön; e paripákon pedig aranyos, ezüstös

(Folytatása a 378. lapon.)

A GYERMEK ÁLMA. (a 384. lapon.)

(Folytatás a 375. laphoz.)

csipkeruhába öltözött kis leányok, vagy talán bizony valami tündérek tánczoltak, szökdécseltek, mintha szárnyuk lett volna. Aztán voltak ott olyan tudós lovak, melyek egészen szabadon jártak és muzsikaszóra tánczoltak. Azután egy ember magasan fönt a czirkusz egyik végéről a másikra röpült és még sok, igen sok nagyszerű dolog történt, a melyet Mariska még soha sem látott, Miczike és Friczike pedig hiréből sem hallott. És mindhármán megegyeztek abban, hogy ez bizony nem valami mindennapi dolog.

Mariska büszke volt, hogy ő ilyen esodadolgokat láthatott, Miczike és Friczike pedig csak áhítottak utána, hogy ők is láthatnának ilyet. Mentek a mamához és elmondták, mit hallottak Mariskától, ennek mamája pedig megerősítette, hogy az csakugyan mind igaz.

— Sajnálom kedveseim, hogy ti nem láthatjátok, szolt a mama. De tudjátok, hogy én beteg vagyok, még vagy egy hétig ki nem mehetek a házból. A czirkusz pedig, mint hallom, holnapután már odább vándorol.

Miczike és Friczike nagyon elbusultak, de a jó néni ke megvigasztalta őket.

— Talán lehet segíteni a dolgon, mondá. Én holnap a városba megyek, a vasúthoz kísérem egy vendégemet, a ki ma este érkezik hozzánk. Egy kis kerülőt teszünk, megállunk itt a ház előtt, a két kicsit fölveszszük s elmegyek velök a czirkuszba.

Már ennél pompásabb megoldást képzelni sem lehetett s Miczike és Friczike egészen boldogok voltak. A néni ke pedig bucsuzásakor inté őket:

— De aztán késsen legyetek!

Ez az intés nem volt fölösleges, mert, már csak megvallom, az volt Miczikének és Friczikének a legrosszabb tulajdonságuk, hogy mindig mást cselekedtek, mint amit épen kellett volna. No de most erősen el voltak szánva, hogy okosan viselik magukat.

Alig is várhatták, hogy elmuljék az éjszaka. De még azután is várni kellett délutánig, pedig hát, mint sok, igen sok gyermek, ugy Miczike és Friczike is szörnyen nem szerettek várni. Ha valami eszökbé jutott vagy a mama ígért nekik valamit, hát azt rögtön, de rögtön akarták volna, ami persze sokszor nem lehet. Most is, amint megébedeltek, elkezdtek türelmetlenkedni, hogy a néni ke még nincs itt.

... KÁRON FOGTÁK ... (Lásd a 379. lapon.)

— Oh, abba még bele telik egy óra is, szólt a mama. Addig játszatok szépen, de vigyázzatok, be ne piszkoljátok a ruhátokat, hogy csinosan indulhassatok a városba.

Miczike és Friczike ezt megérték; de mikor kiértek az udvarra és onnan a kertbe, már csak arra gondoltak, hogy pajkos játékkal eltöltsék az időt. Futkostak, kergetőztek, végre kijutottak a mezőre s addig szaladgáltak, míg végre egészen belefáradtak. A nap is roppant forrón sütött, arcukról csak úgy omlott az izzadság.

— Jaj, így be nem mehetünk, megpirongatna a mama, szólt Miczike.

— Az ám, szólt Friczike. Ülünk ide az árnyékba pihenni.

Leültek egymás mellé s egészen kimerülten nyújtóztak el, aztán kezdtek beszélni azokról a tündérekéről, a kikről Mariska beszélt s a kiket majd ők is látni fognak... Friczike mindinkább gyéren felelt, mert bizony a nagy hőségtől és fáradságtól elnyomta az álom; de Miczike sem igen tudta már, ébren van-e vagy álmodik... annyi bizonyos, hogy fölkelni nem akar... azon gondolkozott, milyenek lehetnek azok a tündérek? Olyanok-e, mint az ő képes

könyvében? Milyen szép volna, ha egyszer ő is köztük járhatna... Vagy talán már köztük is van?

Az ám... egyszerre csak azon vette észre magát Miczike, hogy valami idegen helyeken jár és két kedves kis leányka bókolva jön feléje, üdvözlí, mint tündérkirálynőt. Ezt nagyon szép dolognak találta, kivált mert egyszerre azt is észrevette, hogy egészen más ruha van rajta.

— No, ha tündérkirálynő vagyok, akkor vezessetek a palotámba, mondta. Ti bizonyosan az én udvarhölgyeim vagytok.

— Igen is!

Karon fogták és vezették. (Lásd a képet a 378 lapon.) Mentek, mendegéltek, végtelen nagy erdőkön és mezőkön mentek keresztül s Miczike már rettentően elfáradt, de még mindig nem látott semmit. Lá-

bai már szinte elzsibbadtak, arczáról csorgott a veríték... legalább úgy érezte és már ezt épen nem találta Tündérországba való mulatságnak. Végre meg is sokalta és kérdé, nem érnek-e már valahára céljukhoz?

— Mindjárt ott leszünk, csak még abba a nagy erdőbe kell bemennünk.

Bementek a nagy erdőbe, de a mint a kellő közepére értek, a két kísérő egyszerre félre ugrott Miczike mellől.

... KÉTSÉGBEESETTEN DÖLT EGY FÁHOZ.
(Lásd a 380. lapon.)

— Ohó, hová mentek?

— Már az a mi dolgunk.

— Csak nem hagytok itt ebben a nagy erdőben?

— De épen itt hagyunk. Minek indultál oda, a hova nem kellett? Most szépen otthon lehetnél, a nénivel a városba mehetnél, de nem hallgattál az intésre, most már sirhatsz, hahaha!

És eltávoztak, messziről is kaczagva Miczikén, ki két-ségbeesetten dőlt egy fához. (Lásd a képet a 379. lapon.) Talán még most is ott állana, ha valaki meg nem rázza; de már erre — fölébredett.

— Jaj de jó, hogy csak álmodtam! Olyan gonosz álmom volt!

— Nekem is, szólt Friczike.

Ez alatt odabent a házban nagy volt a keresés.

A néni megérkezett s megállt a kocsival a ház előtt. Le sem szállt, csak beizent, hogy jöjjenek a gyermekek.

Igen ám, de hol vannak Miczike és Friczike? Átkutatták a házat, a kertet, kiáltoztak utánok, — hiába, nem kerültek elő.

— Nagyon sajnálom, szólt a néni, de nem várhatok. Barátnőmet a vasúti állomásra kell kísérem s nem szabad elkésnünk, mert a vonat nem vár senkire!

A mama boszankodott, de hát nem tudta hamarjába előkeríteni Miczikét és Friczikét s a néni elköcsizott.

Friczike pedig messziről félálomban, amint már ébredezett, épen azt látta, mikor a kocsit tovább indulni készült. Ezért mondta Miczikének, mikor már ez is fölébredt:

— Én is roszt álmodtam... azt, hogy a néni nélkülnk ment a városba.

— No persze, még csak az kellene!

Erre mindaketen fölugrottak és beszaladtak a házba. Hát bizony úgy volt az, hogy otthon maradtak, elmulasztották a nagy mulatságot, melyre annyira készültek. És még csak sirni sem mertek, mert hiszen maguk okozták. Friczike busanmondá:

— Nem kellett volna csupa türelmetlenségből pajkos játékba fogunk, a mivel agyon fárasztottuk magunkat!

— És mikor elfáradtunk, akkor is a mama intésére kellett volna gondolnunk nem pedig tündérmesékről beszélgetnünk, álmodoznunk. A legszebb tündéralom sem kárpótolhat azért, a mit a valóságban elmulasztottunk.

... A KOCSI INDULNI KÉSZÜLT.

HÁROM JÓ BARÁT.

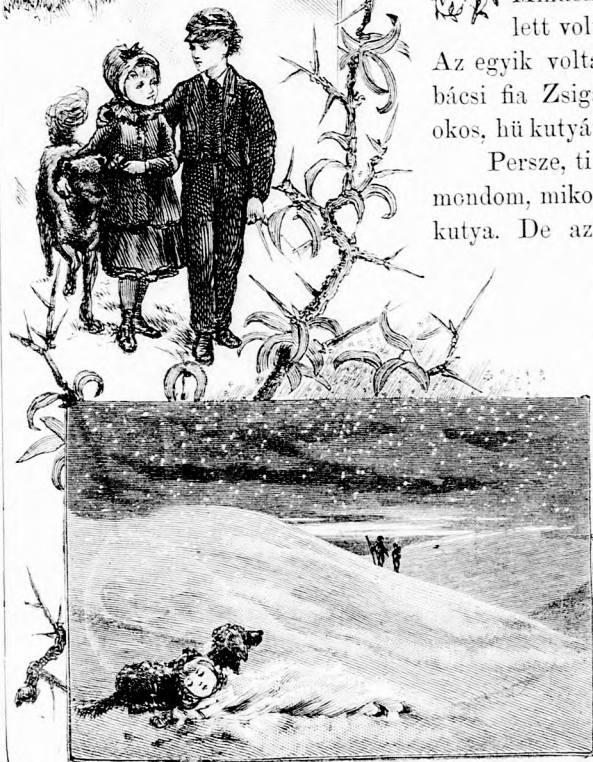
— Beszélyke. —

HÁRMAN voltunk elválhatatlan jó barátok. Mindenki ismert, s ha olyan régen nem lett volna, talán hírét is halottátok volna. Az egyik voltam én, a másik a szomszéd Samu bácsi fia Zsiga, a harmadik pedig Bátor, a mi okos, hü kutyánk.

Persze, ti nevettek rajta, hogy harmadiknak mendum, mikor csak oktalan állat, nem több mint kutya. De azért mégis csak azt mondom, hogy hárman voltunk, sőt Bátor volt a legderekább köztünk, én pedig csupán neki köszönhetem, hogy most ezt a kis történetkét nektek elmondhatom. Ne vessétek meg tehát a jó Bátort, s ha akad olyan hü, okos kutyátok, szeressétek és bánjatok jól vele.

Mi hárman, mint mondom, mindig együtt voltunk. Nyáron bekalandoztuk a mezőt, erdőt s nem féltünk semmitől, senkitől, mert Bátor hatalmas fogai ugyan csak elbántak volna akárkivel, a ki

minket bántani mer. Vigan ugrált körülöttünk s látszott, hogy csak akkor érezte jól magát, ha velünk lehet. Télen is velünk kószált a hóban és nem haragudott meg, ha egy-egy nagy hólapdát tréfából a bundájához vágunk.

Egy szép téli napon, mindjárt ebéd után, Zsiga azt mondta, hogy neki dolga van egy pajtásánál, a ki a szélmalomnál lakott.

— Szép az idő, öltözzél fel és jöjj velem, mondá.

Én mindjárt készen voltam a kirándulásra és megindultunk, természetesen Bátor is velünk. A szélmalom jó meszszire volt, de mi szokva voltunk nagy sétákhoz s a hidegtől nem féltünk. El is jutottunk a malomhoz, hol vigan játszotunk, mert én is jó ismerős voltam ott; még nem is gondoltunk a hazamenetelre, mikor a molnárné így szólt:

— Kedveseim, induljanak haza. Nagyon gyanusan borul, attól tartok, hóföregteg közeledik. Nem sokára pedig be is esteledik, jobb lesz idején otthon lenni.

Ezt magunk is beláttuk és megindultunk. Alig mentünk ötven lépésnyire, csakugyan kitört a hóföregteg, még pedig oly erővel, hogy alig tudtuk szemünket nyitva tartani a csapkodó hó miatt. Persze, legokosabb lett volna visszatérni; de mi minden áron haza akartunk jutni, nehogy szüleink aggódjanak miattunk. Haza is juthattunk volna, ha okosabbak vagyunk. Csakhogy épen mikor bajban voltunk, akkor pöröltünk össze.

— Menjünk a rövidebb uton, hamarabb érünk haza szólt Zsiga.

— Ó, ott nagyon rossz járni; dombos, szakadékos az ut, felelém. Menjünk csak a rendes uton, ott legalább nem eshetik bajunk.

— No bizony! Ugyan mi bajunk eshetnék itt? Ismerjük jól a vidéket.

— Zsiga nem tágitott, én sem s így jó ideig egy helyt álltunk. Bátor pedig csodálkozva nézett ránk, hogy ilyen borzasztó időben kedvünk van megállani. Javában pöröltünk, mignem Zsiga egyszerre szaladásnak eredt.

— Ha te nem jössz, én megyek! mondá s ott hagyott.

Fütyentett Bátornak, s a kutya utána szaladt.

Ekkor megijedtem.

— Várjatok no, megyek én is!

De már messze voltak s a nagy szélben, hősivításban nem is igen hallhatták hangomat. Utánok siettem, de már nem érhettem őket utól. Hanyatthomlok futottam, dombnak föl és le, nem is igen tudva, hol járok, mert a hó befujta az utat. Egyszerre nagyot estem s szörnyű fájdalmat éreztem, — kificzamodott a lábam!

Föl akartam kelni, — nem birtam! Kiáltoztam, de ki hallotta volna meg? A fájdalom és rémület egyaránt erőt vett rajtam. Mi lesz belőlem? Megfagyok... el kell vesznem! A szél már is telesöpört hóval, alig hogy a fejem kilátszott; látam, hogy meg kell halnom.

Egyszerre valami meleget éreztem a fejem mellett, — Bátor volt! Azt hittem, Zsiga küldte utánam, de később megtudtam, hogy Zsiga bizony nem gondolt velem, azt hitte, megyek utánok. De

Bátor szokva volt, hogy tőlem el ne maradjon s mikor már sokáig nem látott, visszafordult és megkeresett. Látása új reményt öntött belém, de hát mit segíthet a jó kutya? Kétségbeesésemben mégis arra gondoltam, hogy hozhat talán segítséget.

— Bátor menj haza . . . hívj valakit! Menj haza gyorsan!

És Bátor elment. Megértette-é, nem tudtam. Egy ideig reménykedtem, de mikor már sokáig feküdtem ott elhagyatva, végkép kétségbeestem. A havazás ezalatt megszűnt, hidegebb lett, sötét is volt . . . kezdtem megdermedni s már félig elvesztettem eszméletemet.

Meddig feküdtem ott, nem tudom; de egyszerre megint Bátort láttam. Lefeküdt mellém s nemsokára hangokat hallottam, aztán fölemeltek és másnap otthon, ágyamban ébredtem föl.

Később megtudtam, hogy Bátor csakugyan hazament, nyugtalanzkodása feltűnt s mert már aggódtak miattam, mindjárt arra gondoltak, hogy Bátor talán nyomra vezet. És el is vezette őket hozzám.

Hát nem méltó-e, hogy jó barátaim közé sorozzam?

AZ UNALMAS PELDASZÓ.

— Kicsi történetke. —

MAJD fölfordult a ház, akkora zsvajt ütött a három fiu, de legfőképp Gyula. A mama végre is beszól hozzájuk s intészt azzal végezte:

— A nagy pajkosságnak utoljára is rossz vége lesz. Addig jár a korsó a vizre, mig eltörik.

Gyula kissé elfintorította az arezát s így szólt a testvéreihez:

— Ő, már annyiszor hallottam azt a korsót! Olyan unalmas ez a példaszó! Szeretném tudni, mit is értenek hát ugyan alatta?

A mama ezt meghallotta.

— Elég nagy vagy, hogy kitaláld magad is. Azt jelenti ez az unalmas példaszó, hogy a ki valami helytelen dolgot mivel, utoljára is rosszul jár. S neked azért mondtam már többször, mert attól félek, hogy pajkosságod még bajba kever.

De Gyula erre megint csak vállát vonogatta. Ugyan, hogy lehetne abból baj, mikor az embernek nagyon jó kedve van?

Különben nem is törte rajta a fejét, mert az utczáról zaj hallatszott s amint kinéztek az ablakon, látták, hogy nem messzire egy vándor komédiás produkáltatja tudós kutyáját és majmát. Természetes, hogy Gyulának ez látni kellett s a következő perczben már kint volt az utczán s egész csapat gyermekkel együtt mulatott a bohókás majmon és a tudós kutyán, senki sem nevetett oly nagyokat mint Gyula s mikor a komédiás körüljárt kalapjával, hogy a nézőktől egy pár krajczárt összegyűjtsön, Gyula a majomhoz settenkedett és ingerelte. A majom szörnyen mérges pofát vágott, ami Gyulát még inkább mulattatá, a többi fiuk pedig szintén nagyot nevettek s Gyula végre, hogy bátorságát fitogtassa, nyakon akarta fogni a majmot.

De csak akarta, mert a helyett a majom harapott a Gyula karjába, még pedig oly borzasztóan, hogy Gyula kétségbeesetten ordított föl. Elfutott volna, de a neki dühödött majom nem eresztette és éles fogait mélyen bevészte a Gyula karjába, mig nem a komédiás oda ugrott és Gyulát megszabadította.

A vér szinte patakzott a sebből, mert a majom épen egy nagy eret harapott keresztül s Gyula az ijedségtől is, a fáj-

dalomtól és vérvesztéstől is ájultan rogyott össze.

Mikor föleszmélt, otthon ágyában feküdt s az orvos igen komoly képpel állt mellette. A seb meglehetősen veszedelmes volt s az orvos ügyessége s a mama gondos ápolása nélkül könnyen nagy baj lehetett volna belőle. Így is több napig megfeküdte Gyula az ágyat, aztán felkötve hordta a karját vagy egy hétig, a seb helye pedig most is látszik. De mikor már jobban lett, így szólt a mamához:

— Kedves mamácskám, nagyon is igazad volt... jövőre eszemben fogom tartani azt a példaszót s nem gúnyolom többé unalmasnak.

A gyermek álma.

(Képpel a 376.—377. lapokon)

KIS bölcsőjét meglengeti
Az anya hü szerelme,
Pilláit már nem emeli, —
Csillámló képpel van teli,
A szendergőnek lelke.

Ó, boldog gyermek! Sorsodat
Megáldotta az Isten.
Rád angyalok mosolyganak,
Körülted lengnek, forganak
S játsznak veled imetten.

A bölcsőben valj ki neszelt?
Nini, a baba ébren!
Körül néz... Álma újra kelt?...
Ugy, ugy! Hisz eget újra lett
A hü anya ölében.

Jótekonyság.

A szegény gyermek-kórház javára adakoztak még:

Kohler Irma és Alfréd 2 frt. — Kubinyi Margit 1 frt. — Deutsch nővérek 40

kr. — Friedmann Erzsike 20 kr. — Czeisel testvérek 40 kr. — Tüske Ferencz 1 frt. — Stessel Szilárd 1 frt. — Salamon Klára 2 frt. — Jász Alice és Oszkár 1 frt. — Berzevics Luizanna 1 frt. 50 kr. — Gyurkovics Ottilia 1 frt. — Piek Jenő 50 kr. — Liphay Marietta 1 frt. — Reich Ella és Olga 1 frt. — A már eddig kimutatott 777 frt 19 krral együtt összesen: 791 frt 19 kr.

Az Ég áldása legyen a kegyes kis adakozókon.

Forgó bácsi.

Felszólítás.

Burger Regina és Berta, Vinter Artur és Riza kis olvasóimat kérem, írják meg nekem: leveleikben *menyit* küldötték a szegény gyermek-kórház javára, mert tévedés történt.

Kis Értesítő.

Igazi örömmel tudatom veletek, hogy, a mivel már régebben biztattalak, megjelent a

„Forgó bácsi színháza“

magában foglalva 16 nagyobb-kisebb darabot.

Valamennyi megjelent a »Kis Lap« utóbbi folyamaiban. De mivel ezek az évfolyamok már mind elfogytak s színdarabok felől folyvást jött kérdezősködés, elhatároztam, hogy az eddigieket együtve foglalva, kiadom egy kötetben.

Az Eggenberger féle könyvkereskedés (Hoffmann és Molnár) igen díszesen állította ki, kedves rajzu borítékkal. A kemény kötésűnek ára 1 frt 60 kr., a fűzött példány ára 1 frt. 20 kr. Megszerezhető a vidéken is minden könyvkereskedőnél.

Már most aztán a közeledő szent Ünnepek alkalmával az egész ország gyermekvilága készülhet színi előadásra.

Rajta!

Forgó bácsi.

Megfejtések és megfejtők térszüké miatt a jövő számban.